

«תגדי, את נותנת? זהו המישפט הר... ראשון שהשמיע שחקן אלמוני בזמנו, בשם אל פאצינו, על הבר, בסרט בשם אני נאטאלי, וזה כל מה שעשה באותו סרט. לפני שמונה שנים, כשגילם סרטור קטן, המנסה, בסצינה קצרה, לבדוק סיכוי אצל צעירות שעזבה את בית הוריה.

אולי אין זו התחלה מזהירה. אבל היא הספיקה, בהחלט, למי שנחשב היום לכוכב העולה החשוב ביותר בארצות-הברית. כי מאז היה אל פאצינו יורשו של הסנדק בסנדק א, והסנדק עצמו בסנדק ב, הן שטר הבילי ממוסד ביותר בעולם, בד סרפיקו, וידידו לג'ורג'ס של ג'ין הקמן בהדחלה, וזו סרטיו לפרסים בינלאומיים, והוא עצמו זכה לשבחים אין קץ, ולא רק

פאצינו ב,סנדק חלק ב' - מן הכוס -

פאצינו - כ,שודד אחרון-הצהריום - אל הבר

כשחקן קולנוע, אלא גם כשחקן תיאטרון. שם הצטיין בהצגות מסובכות כמו ריי צ'ארד השלישי ואחריו אן. הפושע הופך לגיבור. אלא שכל ההישגים המפורסמים הללו של הכוכב בן ה-35 נחשבים על-ידי מבקרים אמריקאיים כאין וכאפס. לעומת הופעתו האחרונה, בסרט בשם דוג דיי אפטרנון, שאמנם אין לו עדיין שם עברי, אבל סביר שייקרא שוד אחרון-הצהריום. הסרטור הקטן מ' ימים עברו הופך כאן שודד-בנק, אחד מבין שלושה שלומיאלים מיסכנים, הנלח כדים בתוך הבנק והמהללים משאימתן עם המישרה מול מצלמות הטלוויזיה ושאר אמצעי-התיקשורת שבאו להנציח את המאורע.

אלא שפאצינו אינו שודד רגיל, ותוך כדי הסרט הוא הופך מפושע לגיבור, כי עיני הצופים באולם ובעיני הצופים ב' טלוויזיה בתוך הסרט. זאת משום שה-

שרידי

בית הבובות

שוער הליכה (אורלי, תל-אביב, איטליה) - ניצולת-שואה שבה לווינה, אחרי 15 שנה, ופוגשת בסוהרה-מענה ממחנה-הריכוז, המסתתר כשוער במלון גדול, ובין השניים נירקם שוב קשר סאדו-מאזוכיסטי, כשהפעם האשה היא הגורם השולט ביחסים ביניהם. כזה הוא הגרעין העלילתי של סרט מעורר-פולמוס זה.

סוהרי-קולנוע זרזים מיהרו לנצל את ההעזה המינית שבו, ופירסמו אותו בכל העולם, בנוסחה שהיתה מתאימה יותר ל,הייתי כלבתו של... מאשר לסרט של במאית, שהקדישה שנים רבות מחייה לחקר השואה ולהשפעתה הנפשית על אותם שעברו אותה.

כתגובת-נגד למירסומת הזולה, יצאו מבקרים רבים בתרעומת על ניצול השואה לסנסציה מינית-כביכול, ומצאו כי הסרט הוא התגלמות של חוסר-טעם. אל אלה הצטרפו שופרות הצדקנות, המנצלות כל הזמנות כדי לעודד צנזורה (קולותיהם הצורמים נשמעו גם בישראל).

בתוך כל המהומה הזאת, צריך בכל זאת להבחין במה שקורה בסרט עצמו. מטרתה של ליליאנה קאוואני היא להשתמש בכל האמצעים העומדים לרשותה - צילום, תיאורה, מישחק, איפור - הכל כדי להציג חברה אכולת-ריקבון-העבר, שאין עוד להושיעה. כל מי שעבר דרך השואה, לדעת הבמאית, בין אם כשואה או כאסיר, מעונה או מענה, לא ישוב עוד לעולם לאיתנו, בוודאי לא מבחינה נפשית. והעובדה שהמרצחים חופשיים, ומאורגנים היטב גם היום,

ראמפלינג: החיות המכוערות

מוכיחה שהעולם לא החלים כהוא זה ממחלותיו. בהתלהבותה יצרה הבמאית עולם סגור ומלאכותי ל- גמרי, עולם מופרע, מתוסכל, מוזר ואכזרי, המורכב כולו מאנשים בגיל-הביניים ולמעלה מזה, החיים בעברם. הפלא הוא שהיא הצליחה ליצור, בעולם זה, סיפור-אהבה אמיתי, מרגש ונוגע-ללב בעדינות, למרות הרקע הזוועתי.

בובות

רוקדות בענוק

פעם אחת אינה מספקת (אלבני, תל-אביב, ארצות-הברית) - עם כל הרתיעה שעשוי לעורר רומן-משרתות זה של ז'אקלין זואן בגירסתו הקולנועית, צריך לומר לזכותו לפחות דבר אחד: הוא ממלא פונקציה שהיתה פעם חיונית לקולנוע. כלומר, הוא מספק לאנשים אפורים, שמאסו בחייהם האפורים, את הברק, הזוהר, השפע והאשליה, שלא יהיו מנת-חלקם לעולם.

הסיפור נסב על במאי-קולנוע מובטל, שנישא לאשה עשירה, כדי שיוכל להעניק לבתו, שניצלה בנס מתאונה קטלנית, את כל המותרות האפשריות. הבת מתאהבת בסופר שהיו, למגינת ליבו של האב, המעדיף את אחיינה העשיר של אשתו העשירה כחתן לבתו. האחייך, שהוא נער-שעשועים, המחליף חליפות וחתיכות כמה פעמים ביום, קשור, בעמקי לבו, לכוכבת-עבר מפורסמת, שהיא בעצם פילגשה של אשת הבמאי. ועוד יש כאן עיתונאית העולה בדרגה ממיטה למיטה, ואסטרונאוט מתנזר, הרבה מלים נסות, והוללות בקבלנות, אבל אף-פעם לא לפני המצלמה, כי זה סרט שנועד לכל המישפחה.

מובן שכל הטיפוסים הם עילויים: הבמאי גאון מקופח, הסופר גאון מתבזבז, האשה, גאון מינסטי, וכן הלאה. שום דבר אינו יכול לשלמותם של האנשים היפים שיצאו מבית-הרושת לבדיות, ואם כל עצמותיה של בתי-הבמאי התרסקו בתאונה, והרכבתם צורה נמשכה 3 שנים - אין זאת אומרת שיש אפילו זה של שריטה על עורה הצה והחלון. הצד הרכילותי שמאחרי הסיפור קל לגילוי: נורמן

מפין ודוגלס: האנשים היפים

מיילר, גרטה גארבו או ברברה האטון שימשו מודלים לדמויות. הבמאי, גאי גרין, עושה כמיטב יכולתו להעניק לסביבה אותו ציחצוח נוצץ של טלפונים לבנים, נחלי יהלומים, מלמלה ומשי, שהם חיוניים בעמשיה מסוג זה. ואם שחקנים כמו קירק דאגלס ואלכסיס סמית מעוררים חמלה במיסגרת זו, וברירה ואקראו נראת כמו שאף תסריט לא יכניעה, הרי מלינה מרקורי שוברת שיאי גסות בתפקיד הכוכבת המזדקנת. לניצולי עמקי-הבובות זה לא יפריע, זה המזון המיועד להם.

באחד האזורים העניים יותר של ניו-יורק, ושגדל אצל סבו וסבתו, אחרי שאביו עזב את הבית ואמו יצאה לעבוד לפר' נסתם. עד גיל 6, כימעט ולא נפגש עם ילדים אחרים. חי רק בין מבוגרים, וראה את אמו לעתים מוזמנות בילכה, כשמומן לזמן היא נופלת קרבו ל,בריאותה הרר' פפת" (כך קראו לזה במישפחה). נעלמת לכמה חודשים לצורך טיפול, ואחרי שובה מקבלת 11 בקביעות ביקורו של פסיכולוג. והתלה סידרת בריחותיה, עד שבגיל 16 ברה ולא שב. השנים שלאחר מכן הן בעיני אל ,השנים האבודות". הוא עבד בכל מלאכה שנפלה לידיו, עבר את כל מיבתני הבמה שידע אודותם. חי אצל כל מיני בחורות ועסק בכל מיני עבודות, כשהוא חוסך פרנסה לפרוטה, לקראת המטרה הנשגבת - לימוד מישחק אצל לי שטראסברג או הרברט ברגהוף. כששמעה אמו שהוא מתכוון בכל הרציי נות לחיות שחקן, פרצה ביניהם מריבה נוראה. וזמן קצר לאחר מכן נפטרה. כאשר סבו נפטר אף הוא באותה שנה (אמו וסבו היו שני האנשים היקרים לו

דמות שהוא מגלם. סוני (זה היה פעם כינויו של פאצינו הנער), הוא ברנש איטלקי מן השרה, נשוי ואב לשניים, רגיל בכל, מילבד עובדה אחת: הוא ביגמיסט. אשתו השניה היא - ליאן, גבר צעיר, שלמענו שודד סוני את הבנק. הכסף דרוש לו כדי לשלוח את אחוב-נפשו לאירופה, שם יעבור ניתוח לשינוי המין. אבא אצל הפסיכיאטר. הסרט רכש לו, כמובן, מן הרגע הראשון, מעריצים רבים בחוגי ההומו-סכסואלים בארצות-הברית, שאינם יכולים אלא לשמוח לתיאור האוהד ומלא-התבונה שניתן לברנש דו' מיני בסרט הוליוודי. הוא גם רכש את אהדת הביקורת, הטוענת כי פאצינו מצ' ליח להתחירי התפקיד זה, הנראה במבט הר' ראשון כמתאים ביותר לפארודיה עם בדי' חות גסות, כל כך הרבה רגישות והבנה. עד שאפילו השובניסטים הגבריים הקי' צוונים ביותר אינם יכולים שלא להיות מושפעים על-ידיו. אלא שלגבי פאצינו גם תפקיד זה אינו אלא צעד אחד לקראת חיפוש אתגרים קשים יותר ויותר, ובשביל נער שגולד